

Světlik

svět libereckých knihoven

*bách po odpadnutí vod první suchá země i na temeni Ještěda.
na, usedají do stínu platanů a jejich urputné vzezření se stává mírným.
jí nazdarbůh. Být básníkem, to není jenom tak.
Oh, moje Mañon! Slunko bylo u samého západu a svatojánní broučci vstávali.
to be done. Byl pozdní večer – první máj, večerní máj – byl lásky čas.
ler Fall ist.*

Milí čtenáři,

v příštím roce si připomeneme pár významných výročí. Když se trochu ohlédneme, je za námi už 20 let existence knihovny v nových prostorách. 9. listopadu 2000 jsme slavnostně převzali knihovnu spolu se synagogou do užívání. Za dvacet let se mnohé změnilo, hned v roce 2001 jsme se stali Krajskou vědeckou knihovnou, díky využití prostoru pro akce, semináře, konference, literární pořady i výstavy jsme se stali nejen kulturní, ale i vzdělávací institucí. Věnujeme se dětem od nejútlejšího věku, které k nám chodí se svými rodiči, i těm maličko starším z mateřských školek. Rozšiřující se nabídku pořadů pro základní školy navštěvuje stále větší množství žáčků a už druhým

rokem intenzivně pracujeme na realizaci workshopů pro středoškoláky. Ano, podařilo se nám prohloubit spolupráci se školami všech stupňů a máme z toho radost.

V této souvislosti si připomeneme další výročí – v roce 2020 uplyne 350 let od úmrtí Jana Amose Komenského, jehož dílo je platné dodnes a stále nás nutí k zamyšlení, proč se vzdělávat a jaký způsob či metoda je nejlepší. Ostatně, život filozofa, myslitele a pedagoga J. A. Komenského je natolik zajímavý, že by stálo za to alespoň si o něm něco přečíst, nebo se dokonce pustit do studia jeho spisů.

A konečně – vzpomeneme i 200 let od narození svobodomyšlné spisovatelky Boženy Němcové – autorky, která po nelehkém životě zemřela ve věku pouhých 41 let. Přesto je její Babička oslavou života, moudrosti a lidskosti – a určitě si ji můžeme přečíst i dnes.

Vzhůru tedy do roku 2020! Do roku, který bude v knihovnách věnován vzdělávání...

Blanka Konvalinková

ředitelka

S pomocí knih se mnozí
stávají učenými i mimo školy.
Bez knih nebývá učený nikdo
ani ve škole.

J. A. Komenský

*Přejeme Vám šťastný
a úspěšný nový rok!
Vaše knihovna*

Krajská vědecká knihovna v Liberci

Obsah

SVĚT libereckých knihoven.....	2
<i>Z knihovny</i>	<i>2</i>
<i>Krátce z knihovny.....</i>	<i>2</i>
<i>Čtyři vzácné tisky se vrátily zpět do knihovny z rukou restaurátorek.....</i>	<i>4</i>
<i>Knihovna spolupracuje v projektu MAP Liberecko II.....</i>	<i>6</i>
Akce knihovny.....	7
<i>S baterkou do knihovny – Všude dobře, doma nejlip</i>	<i>7</i>
<i>Něco za něco.....</i>	<i>11</i>
Tvoří knihovníci a přátelé knihovny	12
<i>Den poezie</i>	<i>12</i>
Z regionu	16
<i>Knihovna roku 2019.....</i>	<i>16</i>
<i>Diplom za moderní knihovnické a informační služby v soutěži Vesnice roku Libereckého kraje 2019.....</i>	<i>18</i>
SVĚT veletrhů a soutěží	19
<i>Poetika a Měsíc poezie v Turnově.....</i>	<i>19</i>
<i>Strípky z ráje III.....</i>	<i>21</i>
SVĚT libereckých autorů.....	22
<i>Václav Franc: SMSka.....</i>	<i>22</i>
<i>J. Šebelka: O hovnech a jiných běsech</i>	<i>25</i>
<i>O. Hejnic: Horoucí srdce, ale nohy v bahně</i>	<i>28</i>
<i>Host Světliku – Petr G. Novotný: Stromořadí tvé touhy</i>	<i>32</i>
<i>Host Světliku – A. Lessmann: Úplně jiný život.....</i>	<i>34</i>
Svět mladé literatury	35
<i>J. Kováč: Vzlétnout</i>	<i>35</i>
SVĚT kritického myšlení.....	36
<i>Jakub a jeho pán 2019.....</i>	<i>36</i>
<i>Severočeská sbírka v Turnově.....</i>	<i>38</i>
<i>Nové CD – Vzpomínka na Ha.....</i>	<i>41</i>
<i>Pohádkový Divotvorný hrnec od Šaldů</i>	<i>42</i>
<i>Kostky jsou vrženy aneb Don Juan a hlavně pocta Jaroslavu Ježkovi.....</i>	<i>43</i>
SVĚT Kruhu autorů Liberecka	45
<i>Krajina našich slov 2019 – Landschaft unserer worte 2019.....</i>	<i>45</i>
<i>J. Šebelka: O hovnech a jiných běsech</i>	<i>48</i>

Redakční rada:

Marek Sekyra [KAL]

Blanka Konvalinková, Eva Štátná, Libor Schiffner [KVK]

Vydává Krajská vědecká knihovna v Liberci [KVK] spolu s Kruhem autorů Liberecka [KAL] jako účelový tisk.

Tiskárna IRBIS, www.vytiskneme.cz

Projekt je podpořen Fondem kultury a cestovního ruchu.

Evid. č. MK ČR 14407 ISSN 1214 - 2751

Z knihovny

Krátce z knihovny

EDUCA MYJOB Liberec 2019

10.–12. října 2019 probíhal v Home Credit Areně v pořadí již 13. ročník Veletrhu vzdělávání a pracovních příležitostí EDUCA MYJOB Liberec 2019. Ani naše knihovna nechyběla. Společně se 120 školami a firmami jsme se snažili návštěvníkům, primárně z řad budoucích středoškoláků, představit svoji nabídku a ukázat, že v knihovně nemusí být nuda. Velký zájem projeвили návštěvníci o dotazník, k dispozici byl také fotokoutek s naší grafikou či relaxační koutek se sedacími vaky, s úspěchem se setkal i prodej knih. Návštěvníkům našeho stánku jsme také položili jednoduchou otázku, čemu se nejraději věnují ve volném čase. Respondenty naší ankety byli ponejvíce žáci 9. tříd ZŠ a jejich rodiče a učitelé. Z devíti různých možností, které jsme nabídli, volili účastníci veletrhu nejčastěji sport (283 hlasů). Nás však velmi potěšilo, že čtení jako oblíbená volnočasová aktivita se objevilo již na třetím místě (181 hlasů) v těsném závěsu za používáním IT (mobil, PC, TV – 207 hlasů) a předstihlo tak favorizované činnosti jako spaní a lenošení nebo láska a přátelství. Mladí lidé na prahu dospělosti tedy stále čtou a my vnímáme jako svůj úkol nabídnout jim takové

podmínky, které jejich zájem o čtení udrží a podpoří!

Robert Fulghum v liberecké knihovně

Dne 7. října jsme se v knihovně setkali s „opravářem osudů“, americkým spisovatelem Robertem Leem

Fulghumem. V naplněném sále se od samého začátku všichni výborně bavili, ať už bezprostředností spisovatele, který si svou tlumočnici vybral přímo z publika, nebo jeho úvodními slovy o tom, proč tak rád jezdí do České republiky. Po bravurním vystoupení herců, kteří ve scénickém čtení přiblížili jeho nejnovější knihu, přišlo finále, v němž každou spisovatelovu větu provázel smích. Vyprávěl totiž příběhy, které zažil sám jako oddávající, a líčil je tak mile a s takovým lidským porozuměním, že jsme všichni museli dát za pravdu tvrzení, že Robert Fulghum má dar sbližovat lidi.

Podzimní kurzy v knihovně

Na podzimní měsíce připravila liberecká knihovna řadu zajímavých vzdělávacích kurzů pro děti i dospělé. Ve spolupráci s Centrem pro zdravotně postižené Libereckého kraje probíhal a stále probíhá Kurz znakového jazyka pro začátečníky a mírně pokročilé. Kurz byl zahájen 1. října a poběží až do dubna roku 2020. V říjnu byl otevřen další běh našeho tradičního počítačového školení pro seniory a začátečníky Nebojte se počítače a internetu! „Studenti“ se dozvěděli jak vyhledávat na internetu, naučili se posílat e-mailovou poštu a vyzkoušeli si psaní textů v editoru Word.

Novinkou byly dva počítačové kurzy pro děti pod vedením Tomáše Hubičky. Mladší děti ze 3. a 4. tříd ZŠ mohly navštěvovat kurz Základy programování, pro starší žáky od 5. třídy jsme připravili workshop Tvorba internetových stránek. Poslední z nabídky kurzů byla série výtvarných dílen pro malé tvořilky Malujeme pohádku. Společně s lektorem Davidem Votrubicem si děti vyzkoušely techniky a tvoření na různá témata.

Jsme na Instagramu!

Liberecká knihovna má od září 2019 kromě facebookové stránky nově i svůj profil na síti Instagram. Budeme zde pro Vás zveřejňovat zajímavé a netradiční obrázky z knihov-

ny a jejího zákulisí a upozorňovat na různé novinky, které by neměly uniknout Vaší pozornosti. Připojte si nás mezi své oblíbené stránky! <https://www.instagram.com/knihovnaliberec/>

Den válečných veteránů

11. listopadu se po celém světě slaví svátek válečných veteránů. Jeho cílem je připomenout ty, kteří bojovali

na bojištích druhé světové války, aktivně se postavili komunismu v tzv. třetím odboji nebo v době nedávne sloužili např. v Iráku či Afghánistánu. Při této příležitosti pořádala nezisková společnost Post Bellum již pátým rokem veřejnou sbírku – každý,

kdo chtěl přispět, si mohl na mnoha místech (a to i online) zakoupit květ vlního máku, symbol tohoto svátku. Jedním z prodejních míst byla i liberecká krajská knihovna. Díky získaným finančním prostředkům bude moci Post Bellum pokračovat v projektu Paměť národa, v jehož rámci se natáčí a uchovávají vzpomínky válečných veteránů a osobností, které bojovaly za svobodu a demokracii.

Při příležitosti oslav Dne válečných veteránů byla v knihovně zahájena výstava In memoriam, která přiblížila osudy našich padlých a zemřelých novodobých válečných veteránů. Akce proběhla pod záštitou a za osobní účasti hejtmana Libereckého kraje Martina Půty a návštěvníci knihovny měli možnost si ji prohlédnout až do 25. listopadu.

Podporujeme osobnostní rozvoj

Od prosince do března se můžete těšit na nový cyklus přednášek zaměřených na osobnostní rozvoj. Přednášky pro Vás připravujeme společně s Životní akademií osobního rozvoje (Živemie) působící v rámci firmy NTI Consulting.

První přednáška proběhla v prosinci a byla věnovaná stresu. Host Martin Šilar se ve svém pořadu, nazvaném Stres – dobrý sluha a zlý pán, pokusil odpovědět na otázky, proč nás stres zabíjí, proč s ním není možné bojovat a jaké jsou techniky první pomoci při stresu. 23. 1. Vás zveme na přednášku Mezilidské vztahy a zvládání konfliktů. Opět se setkáte s lektorem Martinem Šilarem, který bude hovořit o rozdílných úhlech pohledu na svět, zkvalitnění mapy života nebo o tom, jak využít konflikty pro rozvoj vztahů.

Pokud Vás naše nabídka zaujala, запиšte si do diáře termíny dalších přednášek – 27. 2. se představí Nikola Hauserová s přednáškou Jak své sny proměnit v cíle a cíle v realitu, 26. 3. bude Věra Klosová hovořit o léčivé moci přítomného okamžiku. Těšíme se na viděnou.

PhDr. Dana Petrydesová

Čtyři vzácné tisky se vrátily zpět do knihovny z rukou restaurátorek

V rámci projektu „Knihovna Liberec – zkvalitnění ochrany a zpřístupnění knihovního fondu a jeho prezentace“

financovaného Evropskou unií svěřila Krajská vědecká knihovna sedmáct tisků, dva rukopisy a dva rukopisné

pergaménové zlomky do péče restaurátorek. Očistě, odkyselení a restaurování dokumentů předchází vždy fotodokumentace a popis poškození. Teprve potom začíná trpělivá práce, která se zahajuje mechanickým čištěním vazeb i papíru.

„Práci dvou restaurátorek jsme mohli vidět na vlastní oči při kontrolním dnu a návštěvě u paní Opatové a paní Caranové v jejich ateliérech,“ říká Blanka Konvalinková, ředitelka knihovny.

Účelem restaurování není návrat knihy do původní podoby, tedy „aby byla jako nová“, ale šikovné ruce restaurátorek vracejí knihám jejich původní eleganci, ovšem zachovávají patinu získanou staletími a přirozený vzhled ručního papíru a gotických vazeb. Tři knihy z 15. a jedna z počátku 16. století nesly větší či menší známky poškození – ať už používáním, věkem nebo působením vnějších podmínek, ve kterých byly uloženy.

Knihy byly ručně očištěny – desky i listy jeden po druhém, papír prošel odkyselením, pokud to bylo potřeba, byly prozkoumány vazby, desky a hřbety, na jejichž opravu restaurátorky použily např. kozinku. K opravám jednotlivých poškozených listů se používá japonský papír a je to opravdu filigránská ruční práce. Ke knihám se přistupuje citlivě, s ohledem na zachování jejich drahocennosti a unikátnosti. Uvážíme-li, že knihy jsou přes pět set let staré, nelze než obdivovat jejich kvalitu a dokonalost původního zpracování. Restaurátorky nám vysvětlily, jaké postupy a materiály používaly, ostatně, je to popsáno také v dokumentaci, která zrestaurované knihy provází.

„Těší nás, že knihy se mohou nyní navrátit do depozitáře, který díky témuž projektu získal fungující klimatizaci, tudíž staré tisky mají nyní ideální podmínky pro uložení – odpovídající teplotu i vlhkost,“ podotýká Václav

Kříček, vedoucí bibliografického oddělení knihovny. Restaurování všech knih by mělo být hotové v příštím roce, kdy je knihovna chce představit veřejnosti na krátkodobé výstavě, doprovázené diskusí s restaurátorkami.

Pro zajímavost: v knihách restaurátorky ledacos objevily – i tyto drobnosti, mezi něž patří např. zrnka rostlin, textilní vlákna nebo drobný hmyz, jsme obdrželi jako součást dokumentace.

Václav Kříček

Restaurované knihy – tisky na ručním papíře v gotické vazbě:

BOETHIUS, Anicius Manlius Severinus. *De consolatio-
ne philosophiae.* Argentinae, Joh. Prüss 1491.

PLINIUS, Caius Caecilius Secundus. *Historia naturalis.*
Venezia, Bartholomeus de Zanis 1496.

Jacobus de VORAGINE. *Legenda Aurea.* Argentinae, Ge-
org Husner 1487.

ARISTOTELES. *Decem librorum Moraliū Aristotelis.*
Parisii, Henricus Stephanus 1510.

Knihovna spolupracuje v projektu MAP Liberecko II

Literární workshopy, čtenářské dílny, scénické čtení a další aktivity pro žáky základních škol v oblasti rozvoje čtenářské gramotnosti bude moci v následujících dvou letech uskutečnit liberecká krajská knihovna díky zapojení do projektu **Místní akční plán na území ORP Liberec II** (MAP Liberecko II). Ten od května 2019 realizuje Místní akční skupina v Podještědí, z. s. Obsahově projekt rozvíjí několik oblastí, jednou z nich jsou mimo jiné tzv. implementační aktivity – např. kavárny pro rodiče, tvorba vzdělávacích materiálů, semináře Dny polytechnického rozvoje, setkání žákovských parlamentů nebo aktivity a workshopy ve spolupráci s knihovnami.

Naši spolupráci v rámci projektu jsme zahájili v listopadu, kdy jsme žá-

kům 2. tříd základních škol nabídli literární workshop Vynálezce Alva. Děti v průběhu programu pod vedením lektora pracovaly na náměty knih, které vytvořila autorská dvojice Klára Smolíková a Jiří W. Procházka. Workshop navštívily celkem 4 třídy z libereckých škol ZŠ Česká a ZŠ Kaplického.

Na leden 2020 připravujeme čtenářskou dílnu Čteme spolu, pro kterou byla vybrána kniha Ivy Procházkové Eliáš a babička z vajíčka. Třída z 1. stupně ZŠ navštíví knihovnu, proběhne úvodní seznamovací lekce a čtenářská dílna. Při odchodu si děti odnesou do školy knihy – každé dítě jeden výtisk – a v rámci pololetí knihu ve škole společně přečtou. Poté se sada vrátí zpět do knihovny a může být použita pro další školní skupiny.

Další akce, kterou bychom rádi usku-
tečnili na jaře 2020, je scénické čtení
LiStOvÁNÍ. Jedná se o velmi originál-
ní projekt, kdy je konkrétní kniha před
diváky interpretována v podobě scé-
nického čtení. Během cca hodinového
divadelního vystoupení s rekvizitami,
kostýmy a hudbou se děti seznámí
s dějem knihy, jazykem autora a atmo-
sférou příběhu. Knihu, kterou touto

formou představíme, zatím neznáme,
ale děti se určitě mají na co těšit.

Tři představené akce jsou pouze za-
čátkem. Věříme, že se nám společně
s realizátory projektu MAP Liberecko
II podaří nabídnout dětem další zají-
mavé aktivity, které podpoří jejich zá-
jem o čtení. Děkujeme za podporu!

Dana Petrydesová

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

Akce v knihovně

S baterkou do knihovny – Všude dobře, doma nejlíp

*Otfried Preussler
cesta do Betléma přes severní Čechy*

Tématem všech letošních knihovnic-
kých akcí bylo cestování. Cestovalo se
světem, dokonce i jarní dětská „Baterka“
se nesla v duchu putování Se Čtyřlíst-
kem kolem světa. Proto jsme se rozhod-
li, že je na čase se koncem roku pomalu

vracet domů, a tak se podzimní noční
procházka knihovnou s baterkou v ruce
odehrávala na území českých zemí.

Účastníci se hned na začátku stali
cestovateli z ciziny, kteří přicházejí do
Čech. Uvítání se neslo v tónech Sme-
tanovy básně Z českých luhů a hájů. Po
té obdrželi domovské listy šesti českých
a moravských obcí, v nichž je přivítaly
ženy z lidu chlebem a solí, stejně tak
učinili jeden pan starosta a český Hon-
za. Zastoupeny byly dvě obce Liberec-
kého kraje.

Procházka temnou knihovnou vedla
českými literárními i hudebními díly.
Na každém stanovišti získala skupina
cestovatelů větu z cestopisu a za správnou
odpověď na zásluhou kvízovou
otázku razítko do domovského listu.
Znavení poutníci se po návratu občer-
stili domácími buchtami, kávou nebo

čajem či pramenitou vodou a pustili se do nelehkého úkolu. Ze získaných vět tvořili cestopis. Vzhledem k tomu, že věty byly vybrány z cetopisů z období 16. až 21. století a jedné

topografické příručky, nebyl úkol právě snadný. Účastníci jako vždy zabodovali a během patnácti minut vytvořili originální, vtipná díla.

Kateřina Trojanová

Josef Škvorecký – Prima sezóna

*Kryštof Harant z Polžic a Bezdruzic
návrat domů z cesty do Svaté země*

*Miroslav Skála
Svatební cesta do Jiljí*

*Karolina Světlá
dopis o cestě na Malou Skálu a Frýdštejn*

*Bedřich Smetana
Z českých luhů a hájů a nejen to*

*Miloslav Neuvřlý
z Knihy o Jizerských horách*

Karel Hynek Mácha – Pouť krkonošská

... ty naše český holky...

čtení nového cestopisu

český Honza z Prahy a starosta Třebonína

účastníci zájezdu

Něco za něco

První listopadový večer se zaplnil Velký sál knihovny do posledního místa. Konalo se další setkání s Williamem Shakespearem, které tak skvěle zprostředkovává pan profesor Martin Hilský. Jestliže všichni očekávali, že se opět přenesou do doby Williama Shakespeara, tak toto očekávání bylo přinejmenším zpoloviny liché.

Profesor Martin Hilský, překladatel celého Shakespearova díla a znalec jeho doby, hru nejprve uvedl do jejích historických souvislostí, zmínil též problematiku překladu názvu hry *Measure for measure* (v jiných českých překladech *Oko za oko*, *Veta za vetu* či *Půjčka za oplátku*) a po té začal odkrývat příběh, který je publiku méně známý, neboť hra nepatří mezi běžně uváděné Shakespearovy tituly. Všichni oněměli úžasem, jak je námět současný. Nádčasový. U této hry snad nejvíce vytane

každému na mysl, jaké hrajeme stále stejné divadlo, jen kostýmy a kulisy se mění. Ono „něco za něco“ má ve hře úlohu nejen negativní, naopak jí prostupuje v různých významech, které si mnohdy neuvědomujeme. Hra o zneužití moci, pokrytectví, korupci, ale i cti a mravnosti je obvykle řazena mezi komedie, ale ve chvíli, kdy se s ní seznámíte, jste na pochybách.

Hra svým způsobem rozvádí 94. a 129. sonet. Originální verze hry, Jaskův a Sládkův překlad jsou k přečtení ve fondu naší knihovny. Překlad Martina Hilského je u nás k dispozici pouze v jeho Shakespearově překladatelském opusu. V současné době je k vidění v Divadle pod Palmovkou.

Setkání se uskutečnilo ve spolupráci naší knihovny s British Council v Praze.

Kateřina Trojanová

Tvoří knihovníci a přátelé knihovny

Den poezie

Na třicet příznivců poezie pohostila Knihovni kávrna Krajské vědecké knihovny v Liberci. 21. listopadu na večer dorazili proto, aby si poslechli autorské čtení tří libereckých básníků. Pořadem s názvem Tři generace. Tři výpovědi. Tři poetiky se tak knihovna připojila k celostátnímu festivalu Den poezie. Ten je každoročně pořádán k výročí narození básníka Karla Hynka Máchy. Letošní již 21. ročník měl podtitul inspirovaným výrokem Leonarda da Vinciho Otevřete oči. V Liberci při této příležitosti „oči otevírala“ tvorba Lucie Loumové (2004, Železný Brod), zástupkyně nejmladší generace, Martina Trdly (1985, Jablonec nad Nisou), autora generace střední, a nejstaršího básníka Ivana Stupčuka (1947, Praha). Rozdíly v tvorbě byly patrné na první poslech. Lucie Loumová

přednesla několik svých instagramech básní, zazněla i ta, se kterou letos uzmula druhé místo v literární soutěži knihovny nazvané Máj – měsíc poezie. Spoluorganizátor večera Martin Trdla, který se jako spoluautor podílel i na nedávno vydané česko-německé čítance Naše krajina slov 2019, se představil tvorbou, inspirovanou každodenní realitou současného světa. Verše evokující novinové titulky nezaprou jeho civilní povolání redaktora a editora liberecké MF DNES. Tvorba Ivana Stupčuka zase jednoznačně tihne ke klasičnosti a inspiraci autorovým vzorem, Guillaumem Apollinaiem. Pořad moderoval Filip Trdla.

Večer celkem výstižně shrnula jedna z divaček Jana Konopíková: „Mise splněna! Každý jiný, všichni výborní! Zdařile zvolený výběr účastníků tří

generací. Porovnání věků, stylů a témat nevyvolalo konfrontaci, naopak, rozšířilo poznání. Od jemného, rašícího rozkoukávání, přes mistrně cílený a varující vztyčený prst aktuálnosti, po nahořklý a laskavě smířlivý náhled

dozrálosti. V podstatě to celkově obsáhlo tok života. Věřím a doufám, že obligátní vyjádření údivu nad stavem světa: „nemám slov“, tyhle lidi nikdy nepostihne.“

Martin Trdla, Marek Sekyra

Lucie Loumová

NEBYLO V NOCI A NEBYLO VE DNE

Hřejivé ruce. Natolik něžné
 Doteky tam, kde to není běžné
 Dlaň, co brousí všechny křivky
 Aby z ostrých hran té dívky
 Byly hrany jemnější
 (Proto ji tak konejší)
 Rozvíjí tím její krásu
 Ztrácí prsty v moři vlasů
 Ztrácí svou mysl vstříc svému cíli
 Udělat nejhezčí jím danou chvíli
 Nechat hrát ticho uprostřed tmy
 A jenom šeptat, zda-li teď smí
 Hřejivé ruce přesunout níž
 A dívka zašeptá: „Jistě, že smíš“
 Opustí vlasy a opustí tvář
 Pohladí ramena. A jako žhár
 Zapálí postavu od hrudi až dolů
 Přežívá v momentu, kdy jsou ti dva spolu
 A když se vše uhasí a všechno zhasne
 Můžou jen vzpomínat, jak to bylo krásné
 Nyní však nehasí jediný plamen
 Budou dál spolu. Než bude znaven
 Z věčného repete a věčného ticha
 I když v tom ničem občas sám slýchá
 Potichá vzdechnutí za tolika slov
 Co drží pod sebou růžový krov
 Vytvořen z dásní v ústech té dívky
 Která radši mlčí. A bez příkrývky
 Vydá se tomu, kdo na ni sáhne
 Neboť i ona po tom všem prahne

Martin Trdla

.....

SMRK

Je třeba hovořit naprosto jasně,
psát ironií nenapadnutelné věty,
vrátit do hry rytmus a obsah.

Nepodléhat manipulaci,
ani od svých dětí.

Avšak primát na náměstí
zrovna rozžehl
vánoční strom.

Dav větší než při Něžné revoluci
vyvrhl z těl monstrózní „Ach!“

Tohle prohlášení
nás určitě vykoupí.

SÝR

Když hárá Křišna,
Alláh v láku,
růženec není nabitý energií,

projíždí městy
v obrněném voze,
aby ho samou láskou
neumačkali.

Kusy občanů
si namáčí do
svěřeneckého fondue.

Ivan Stupčuk

BÝT ČI NEBÝT

Bejt jednou v titulkách
oskarovýho bijáku
stát se tak slavným
mít všechno na háku
nebo bejt jak jiní
v suchu a za vodou
někomu vyšlo to
mně ani náhodou
nebo bejt politik
co zrovna je u vesla
už vidím média
jak by mě rosnesla
a tak dál zůstávám
ctihodným občanem
dokud se my všichni
plebsem zas nestanem

POEZIE

Kde že se rodí
na úhoru co leží ladem
poezie ta mrcha nevděčná
vkrádá se většinou zadem
tíše si přede
divnou řeč vede
až naprší a uschne
až špatné v tobě spustne
až nadloubes si suchý z nosu
až potkáš ji a její kosu
nevděčníku jeden

Z regionu

Knihovna roku 2019

Ocenění Knihovna roku uděluje ministr kultury České republiky již od roku 2003 jako ohodnocení dlouhodobých zásluh o rozvoj knihovnictví v obcích nebo mimořádného přínosu k rozvoji veřejných knihovnických a informačních služeb. Smyslem ocenění je vyjádření veřejného uznání knihovnám, jejich pracovníkům i obcím za úsilí o rozvoj knihovnických služeb a čtenářství. Soutěž je jedním z podnětů pro přeměnu knihoven především v malých městech a obcích na moderní centra kulturního a společenského života a zvýšení jejich prestiže. Do soutěže je každoročně nominována jedna knihovna z každého kraje, tento

rok v kategorii Základní knihovna zvítězila Místní knihovna Větrný Jeníkov z Kraje Vysočina.

Za Liberecký kraj byla v roce 2019 do soutěže nominována **Místní knihovna ve Svijanech** z okresu Liberec. V obci Svijany žije 331 obyvatel, knihovna zde sídlí v budově obecního úřadu. Provoz je plně automatizovaný, on-line katalog je vystavený na internetu, webovou prezentaci je možno shlédnout na stránkách knihovny <http://svijany.knihovna.cz/>. Zájemci mohou rovněž bezplatně využívat připojení k Internetu.

Knihovní fond tvoří téměř 3 000 svazků. Ročně se ve Svijanech vypůjčí kolem

800 knih, zapsáno je kolem 90 čtenářů. Knihovnu v minulém roce navštívilo více než 1 600 návštěvníků a realizovalo se 55 kulturních a vzdělávacích akcí pro veřejnost, zejména pro dětské čtenáře.

O knihovnu se stará paní Šárka Kalferstová, jejíž vynikající práce byla oceněna již v roce 2017, kdy získala ocenění Knihovnice Libereckého kraje roku 2017.

Svijanskou knihovnu můžeme bez nadsázky nazvat knihovnou komunitní. Je živým společenským centrem obce občanů všech věkových kategorií, pořádají se zde kulturní, vzdělávací a společenské akce. Přestože knihovna úspěšně realizují přednášky, besedy, dílny a promítání, knihovnice si uvědomuje podstatu služeb knihovny a zapojuje se do projektů na podporu čtenářství – Noc s Andersenem, S knížkou do života, pasování na čtenáře, společná čtení, oceňování nejlepších čtenářů. Ojedinelá

jsou v takto malé obci čtení na netradičních místech organizovaná v rámci projektu Noc literatury. Vedení obce si velmi dobře uvědomuje měnící se roli knihoven. Činnost knihovny maximálně podporuje nejen dostatečným finančním zajištěním, ale i vytvořením příjemného prostředí v rozšířených prostorách vybavených novými regály, dětským mobiliářem i technickým zařízením.

Ocenění si tedy knihovna bezesporu zaslouží. Předávání cen **Knihovna roku 2019** se letos uskutečnilo v Zrcadlové kapli Klementina, ceny předával ministr kultury Lubomír Zaorálek. Místní knihovna ve Svijanech zde získala zvláštní ocenění a diplom v kategorii Základní knihovna, které převzali z rukou ministra kultury knihovnice paní Šárka Kalferstová a starosta obce Svijany Ing. Petr Felkner. Knihovna ocenění získala za vytvoření centra komunit-

ních aktivit v citlivě rekonstruovaných prostorách knihovny, příkladnou práci s dětskými čtenáři a pořádání netradičních akcí pro dospělé.

Svijanská knihovna se tak stala po knihovnách v Jindřichovicích pod Smrkem (historicky první nositelkou ceny

Knihovna roku v roce 2003) a v Košťálově (Zvláštní ocenění a diplom v roce 2012) třetí knihovnou z Libereckého kraje, které se dostalo takového ocenění.

Jaroslava Starcová
Michaela Staňková

Diplom za moderní knihovnické a informační služby v soutěži Vesnice roku Libereckého kraje 2019

Soutěž Vesnice roku v Programu obnovy venkova je každoročně vyhlašována již od roku 1995. Ke spolumyhlašovatelům soutěže patří Svaz knihovníků a informačních pracovníků, členem krajské hodnotící komise je proto vždy i zástupce, kterého deleguje Regionální výbor SKIP Libereckého kraje. V rámci vyhodnocení soutěže je udělen jedné z obcí **Diplom za moderní knihovnické a informační služby** s finanční odměnou 20 000 Kč. Oceněná knihovna je pak považována za Knihovnu Libereckého kraje roku. V minulém roce diplom získala Místní knihovna v Bozkově, tento rok jej obdržela **Místní knihovna ve Svijanech**, která se nachází v okrese Liberec.

Desetičlenná komise navštívila obec přihlášené do soutěže v červnu roku 2019, za SKIP Libereckého kraje byla do komise delegována paní Jaroslava Starcová. Slavnostní vyhlášení výsledků krajského kola proběhlo 13. srpna 2019 ve Svojkově.

Hlavní cenu – Zlatou stuhu za vítězství v krajském kole převzal starosta obce Svojkov Gustav Pilz. Již zmíněný Diplom za moderní knihovnické a informační služby spolu s šekem na 20 000 Kč převzal starosta obce Svijany, ing. Petr Felkner. Ocenění mu předala členka rady kraje pro řízení rezortu kultury, památkové péče a cestovního ruchu paní Květa Vinklátová a členka hodnotící komise za Svaz knihovníků a informačních pracovníků, paní Jaroslava Starcová.

Místní knihovna ve Svijanech je vskutku příkladem knihovny, která žije se svou obcí, což je z velké části zásluhou paní knihovnice Šárky Kalferstové. Tento rok získala i zvláštní ocenění v soutěži Knihovna roku 2019, které si bezesporu zaslouží.

Jaroslava Starcová
Michaela Staňková

Poetika a Měsíc poezie v Turnově

Do celostátního festivalu Měsíc poezie na motto „Otevřete oči“ se tradičně zapojila také Městská knihovna Antonína Marka v Turnově. Vedle pořadů poezie pro turnovské školy se poprvé konala na toto téma i biblioterapie pro pacienty Oddělení následné péče nemocnice Turnov. Pořad hudebně doprovodil kytarista Petr Kostka a patří mu velké poděkování. Dále jako každý rok se konal již 21. ročník recitační soutěže Poetika pro recitátory ve věku od 6 do 18 let. Začátek soutěže obohatil program dramatického kroužku ZŠ Žižkova se svým programem Čtenář na jevišti pod názvem Hodiny. V porotě recitační soutěže usedla Hana Langrová a Marek Sekyra z Liberce.

SVĚT VELETRHŮ A SOUTĚŽÍ

Tuto osvědčenou dvojici doplnil zkušený loutkoherec Jaroslav Ipser z LS Čmukaři. Porotci ocenili také vlastní autorskou tvorbu účastníku soutěže. Ve spolupráci s Kulturním centrem se vedle vlastní soutěže konal také večerní koncert Poetiky. V městském divadle vystoupili nejen nejlepší recitátoři, ale také zástupci Slam Poetry. Galavečer

uzavřel koncert Dalibora Cidlinského a jeho synů. Poezie má své nezastupitelné místo a dokáže velmi dobře reagovat na proměny doby.

Děkujeme všem zúčastněným a mladým autorům také za zajímavé texty. Těšíme se na další setkávání poezii a literaturou.

Eva Kordová

Kategorie A: (6 – 8 let)

1. místo	Ela Hůlková
2. místo	Adéla Donátová
2. místo	Sofie Erlerová
3. místo	Monika Kohoutová
Čestné uznání	Antonín Petr Boudný
Čestné uznání	Ondřej Martinovitz

Kategorie B: (9 – 11 let)

1. místo	Elis Hobelantová
2. místo	Dorotka Hruběšová
2. místo	Kateřina Brožová
3. místo	Johanka Petříčková
3. místo	Andrea Veselá
Čestné uznání	Václav Čapek, Valerie Francová, Nela Chlupáčová
Cena za vlastní text	Kateřina Brožová, Šárka Hanzalová
Cena za vlastní text	Magdalena Sokolová, Sofie Tymráková

Kategorie C: (12 – 14 let)

1. místo	Veronika Drahoňovská
2. místo	Elen Drahoňovská
2. místo	Hana Čapková
3. místo	nebylo uděleno
Čestné uznání	Filip Nechutný, Barbora Šimůnková, Petr Koudela
Cena za vlastní text	Anna Hozdecká, Barbora Sokolová, Nikola Košková
Cena pořadatele	Hana Čapková, Filip Sebastian Kudrnovský
Cena poroty	Veronika Drahoňovská

STŘÍPKY Z RÁJE III.

Patronem třetího ročníku je spisovatel,
scénárista a hudebník **Jaroslav Rudiš**,
jenž pochází z Českého ráje.

V nezávislé porotě mimo jiné zasednou:
spisovatelka **Iva Procházková**,
básnířka a překladatelka **Marie Iljašenko**,
básnířka **Pavλίna Lodeová**
či spisovatel **Marek Dobrý**.

Turnovská knihovna oslavuje 200 let od svého
vzniku; témata pro třetí ročník jsou tedy dvě:

Český ráj a také **knihovny a knihovnictví**.
Soutěžní práce přijímáme do 30. 4. 2020.

více na: www.stripkyzraje.cz

pořadatelé

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ INSPIROVANÁ ČESKÝM RÁJEM

SMSka

Václav Franc

PONĚLÍ

„KOCOURKU, ZITRA, UZ SE TESIM! J.“

Takový text na mě koukal z displeje mobilního telefonu. Co to má znamenat? Kdo mně to...? Ještě štěstí, že to nevidí moje žena Eva, ale proč by to vlastně nemohla vědět, když... když to je nějaký omyl, prostě dostal jsem SMSku, která mi nepatří a basta. A kdo mě to vlastně... podle čísla... hele švagrová Jana, o pár let mladší sestra mé ženy, ale... myslel jsem si, že je šťastně vdaná, že jim to se Standou docela klapne. Nikdy si nestěžovala, ani když jsem poslouchal ty jejich ženské kecy u nás v obýváku, při kafi a cigárku. Že by to psala Standovi po skoro dvaceti letech manželství? Třeba má Standa nějaký problémy s erekcí, tak si tak hrajou, aby měl pocit, že... no a blbě smáčkla adresy a poslala to mně.

ÚTERÝ

„Hele, Evi, včera jsem ti zapomněl ukázat jednu SMSku, představ si, jak Jana se Standou po tolika letech manželství ještě blbnou,“ akorát jsem se lekl, jestli jsem zase moji starý nenahrál na smeč, že mi Eva vyčte, že já bych něčeho takového vůbec nebyl schopnej, ale co by chtěla po tolika letech. Děti už jsou z hnízda pryč a nějaký vášně...

„Cože? Ukaž!“

Eva se sápe po mobilu: „KOCOURKU, ZITRA, UZ SE TESIM! J.“

„To je ale kráva,“ rozčiluje se Eva. „Ještě štěstí, že to poslala jenom tobě a ne třeba přímo Standovi!“

Ted jsem zase valil oči já: „Jak jako mně, jak jako mně? Proč by to nemohla poslat Standovi?“

„Jana má už delší dobu chlapa, bokovku, ale Standovi ani muk, jasný,“ kladla mi na srdce Eva.

„Jana?“

„To jsou věci, prostě Karel jako Karel, chtěla to poslat jemu a poslala tobě.“

„Tak Karel, jo. Znáš ho?“

„Jo, znáš ho, je to náš zubař! Chodí k němu vždycky ke konci pracovní doby, doma se vymlouvá, že ji bolejí zuby, aby Standa nic nepoznal.“

„Tak to je gól!“

STŘEDA

Ne že by Eva byla ošklivá, ale po dvou dětech něco přibrala, když všechny ty diety nezabraly ani náhodou. A Jana... co to nepřiznat, vždycky jsem tak trochu Standovi záviděl. Je mladší, už když jsem si Evu bral, tak jsem si říkal, že kdybych si počkal, že by Jana stála za hřích. Prsa má pořád pevný a ten zadek, a ona se tahá se zubařem. Kdyby to Standa věděl, ten by z ní udělal guláš a až se to dozví, že to věděla celá rodina a on má parohy a... Tak to je teda... Karel jako já. Ale teď mě tak napadá... musím to všechno ještě promyslet.

ČTVRTEK

„Ahoj Jani, odpovídám na tvou SMS. Mam pro tebe návrh: Bud se sejdem u nás v pátek večer, Eva má nocni, nebo tvoji SMS preposlu Standovi. Vyber si. K.“

Za chvíli přišla odpověď: „**Hajzle!**“

PÁTEK

Sotva Eva odešla před šestou do špitálu, začal jsem se chystat. A kdyby měl někdo řeči, tak přišla švagrová jen na kus řeči. Připravil jsem víno a doufal, že Jana přijde, i když se už neozvala.

Jsem opravdu taková svině, abych ji prásknul, co když... konečně zvonek. Kouknou kukátkem: Standa.

„Čau, Karle, není tady moje stará?“

„Tady, co by tady jako dělala? Eva je ve špitále, já sám doma, znáš to, tak koukám na telku a...“

„Koukám vínko a skleničky.“

„To víš, při pátku, tak já ti naleju a pokecáme, dáš si kafe?“

„Ne, nedám, já jen že mám poslední dobou takovej blbej dojem, že mi Jana zahájí, člověče. Každou chvíli má nějaký školení a schůze, v práci přesčas, ale prachy na pásce navíc žádný, nějak se pořád strojí a moc na sebe dbá a večer, když pak má k něčemu to, víš co myslím.“

„Jasně!“

„Tak se vymlouvá, že ji bolejí zuby, že musí jít zejtra k zubákovi.“

„Zuby, jo?“
„Tudle jsem něco zaslech, když jsem přišel domů, mluvila s nějakým Karlem, tak jsem...“
„Ty blázne, snad si nemyslíš, že já a Jana...“
„Já ho tak dostal pod ruku, toho hajzla, tak... no nic u tebe není, tak promiň, že jsem tě podezříval, ale já až ho dostanu, to potom uvidí.“

Zvonek.
„Tak běž otevřít, zvoní jak na lesy,“ vybízí mě Standa.
„Ahoj, Jano, kde se tady bereš...,“ stojí přede mnou Jana, svůdná víc než kdy dřív, v krátké minisukni s dekoltem až proklaté nízkou...
„Ty hajzle!“
První rána dopadá na moji tvář, z nosu cítím stékat teplou tekutinu.

SOBOTA KRÁTCE PO NÁVRATU EVY Z NOČNÍ

„Prošim te, Evi, nemáš číslo na toho žubáka, ten blážen Štanda mě takhle žřídil!“

VÁCLAV FRANC (nar. 26. října 1961 v Jičíně), absolvent Lékařské fakulty UK, obor stomatologie (1985). Pracuje jako zubní lékař v soukromé praxi v Nové Pace. Jeho práce vyšly v řadě sborníků a almanachů, získal mnoho ocenění na nejruznějších literárních soutěžích. Vydal v nakladatelství Půlnoc v Táboře dvě básnické sbírky, a to *Kdy chodí město spát* (2000) a *Olympiáda v ZOO* (2001), v nakladatelství Alfa-Omega v Dobřejovicích sbírku poezie *Autogramy dětství* (2005), v edici Družstevní práce ve spolupráci nakladatelství Protis a Dauphin knížku *František* (2007), v nakladatelství Alfa-Omega knížku *Něco na zub pro zubaře a jejich pacienty* (2007) a v nakladatelství

Akcent v Třebíči novelu *Jak na Nový rok* (2010) a povídkové knihy *Dobrý zločin* (Akcent 2010) a *Svědék neposkvrněného početí* (2010). V roce 2011 vydal v nakladatelství Balt – East knihu historek ze zubní ordinace *Dvakrát vrtej, jednou trhej* a sbírku básní *Na druhém břehu dětství* (vlastním nákladem). Je zakládajícím členem Literárního spolku LiS při Knihovně Václava Čtvrťka v Jičíně (1990). Hlavní organizátor literární soutěže humoru *Řechešská slepice* (2002). Člen Obce spisovatelů (2007) a Unie českých spisovatelů (2010).

O hovnech a jiných běsech

Jan Šebelka

Luděk Vele

DĚDIČNÁ ANGINA PECTORIS

Tak vyděšenou jsem maminku nikdy neviděl. Přišla z procházky a v očích měla děs.

„Asi jsem se pokadila,“ řekla tragicky, „mám opravdu anginu pectoris, jak mi doktor Plocek diagnostikoval,“ omlouvala se chudinka, když jsem přišla z koupelny v čistém voňavém oblečení. Tak jsem ji znal, když jsem přijel na návštěvu z města. Chválil jsem maminku, jak jí to sluší a ona to tak ráda slyšela.

Chtěl jsem to nějak zamluvit, ale ona se s tou potupnou situací nemohla smířit. Pořád se k tomu vracela.

„Jak jsi na to vůbec přišla? Co s tím má angina pectoris společného?“ ptal jsem se.

„Doktor Plocek mi to vysvětlil. Srdce přestane pracovat jak má a tělo se brání a dojde k tomu,“ argumentovala.

„Ale mami, i mě se často stává, že kdybych rychle nenašel záchod, stane se mi totéž. Dokonce se mi to už stalo...“

„Tak je to jasné, máš anginu pectoris!“ zněl verdikt moji maminky.

Tehdy jsem se tomu zasmál a uzavřel náš rozhovor tím, že když se někdy pose-ru, tak za to nemůžu, protože mám po mamince dědičnou anginu pectoris.

xxx

Jako mladý sólista Národního divadla v Praze jsem rád poslouchal historky kolegů. Zřejmě nejpikantnější byla o tom, jak se významná sólistka opery pokadila při Hubičce na jevišti ND. Představitelka Vendulky totiž během prvního jednání nemá šanci odběhnout si ulevit, protože má neustále zpívání s Lukášem, otcem Palouckým, či Martinkou, starou pašírkou.

Všichni, kteří to vyprávění tenkrát poslouchali, pokyvovali souhlasně hlavami a škodolibě se tvářili, jako by byli při té fekální tragédii osobně. Nevěřil jsem, že se to stalo, ale asi někde v hloubi duše jsem tomu trochu chtěl věřit. Až jednou...

Don Giovanni ve Stavovském divadle. Skončilo první jednání. Odpočívám v šatně a cítím nepříjemné zaškrundání v břiše. Napadlo mě, že bych měl jít na

záchod, ale pak si řekl, že to vydržím. Ne velkou už chodím zásadně jen doma. Doma je doma.

Začal druhý akt. Loporello má hodně práce, jeho pán Giovanni ho úkoluje tak, že není čas si odskočit. Škrundání se opakovalo častěji a častěji. Prosil jsem sv. Cecilii, patronku divadla, aby mi pomohla, ale asi měla jinou práci a ani W. Amadeus nezkrátil představení ani o notu.

Během závěrečné scény smrti Dona Giovanniho jsem věděl, že pokud nezmižím z jeviště, bude zle. Rozhodnutí bylo rychlé. Utekl jsem od svého pána v místě, kde Kontur zpívá k Donu Giovannimu, že si ho vezme na onen svět.

Vletěl jsem na dámský záchod. V poslední vteřině jsem serval kalhoty a vyprázdnil obsah svého tlustého střeva do mísy. Neutřel jsem si zadek, natáhl gatě halabala a vrátil se na scénu. Skoro včas. Nestihl jsem jediné slovo: si, si. Zřejmě si toho nikdo nevšiml.

Ale při děkovačce nikdo vedle mě nechtěl stát, natož mě vzít za ruce.

„Ty, vole, ty ses posral,“ řekl mi kolega Don Giovanni.

„Ne, stihnul jsem to!“ bránil jsem se.

„Tak se podívej zezadu na boty!“

V tu chvíli jsem si vzpomněl tebe, maminko a na pana doktora Plocka. Angina pectoris mi právě zaklepala na víko rakve.

ZPOVĚĎ

Můj celoživotní problém se jmenuje dráždivý tračník. Nevíte, co to je? Budte rádi! Čas od času, není v tom žádná sledovatelná pravidelnost, se mi stane, že nutně potřebuji na záchod. Na velkou. Jde to většinou hodně rychle, takže si mi občas stává, že nedoběhnu.

Není to pokaždé. Bojuji s tím, jak se dá. Například jsem si kvůli tomu vytvořil více méně dokonalý systém. Pečlivě jsem zmapoval všechny veřejné záchody v místech, kde se většinou pohybují cestou do práce, na nákupy nebo když jdu na pivo. Dobrá jsou v tomto směru obchodní centra, nádraží nebo větší restaurace, kde si vás personál nevšimne, když jim na toalety se sevřenými půlkami proklouznete. Dalšími záchytnými body jsou pak byty kamarádů, kteří o mých problémech s tračníkem vědí a milosrdně mě nechají jejich záchody použít.

Taková opatření mají pochopitelně význam jen v místech, které znám, kde se dlouhodobě vyskytují. Neznámá místa mě stresují a vyvolávají ve mně úzkost, která částečně zmizí až v okamžiku, kdy si v hlavě vytvořím přibližnou mapu s informacemi o tamních WC a jejich otevírací době.

Může se mi někdo divit, že nerad cestuji?

Jako příklad uvedu historku z Gibraltaru. Zúčastnil jsem se turistického zájezdu v pohoří Sierra Nevada. Vylezli jsme mimo jiné na Mulhacén, který měří bezmála tři a půl kilometrů. Musím poznamenat, že v případě přírody stresy z tračníku

nemám – příroda je jeden velký záchod. Někoho tehdy napadlo, že bychom si mohli jeden den od chození odpočinout a udělat si výlet na Gibraltar. Všichni souhlasili, jen já jsem začal tušit problém s mým neodlučitelným přítelem dráždivým tračníkem.

Někteří se na vrchol Skály nechali vyvézt malými autobusy, já jsem vyrazil nahoru po nekonečných schodech po svých. V půlce hory jsem věděl, že nejvyšší bod The Rocku nezdolám. Střeva, vlastně tračník, se divoce přihlásil o slovo. Byl to jeden z mých nejhorších zážitků, protože na tom vápencovém obru nenajdete místo, kde se neprocházejí turisté nebo kde nejedzí taxíky.

Po dlouhém a útrpném hledání jsem nakonec našel jeden koutek a rychle, obklopen stádem řvoucích magotů bezocasých, potřebu vykonal. Měl jsem štěstí. Jakmile jsem si navlékl kalhoty, profičel kolem mě taxík plný německých důchodců. Prchal jsem z toho místa jako zločinec. Zpáteční cestu do kempu jsem pak v autobuse s tichou závistí poslouchal nadšené vyprávění o tom, jaký na všechny udělala Skála dojem. Od té doby delší cesty, které bych měl absolvovat veřejnými dopravními prostředky, vynechávám. Sice v nich jsou většinou záchody na slušné hygienické úrovni, ale vykonejte to v autobuse, kde tlačíte za poměrně tenkými dveřmi a zapácháte jako přetékající latrína!

Když už někam musím, jedu nejraději autem. Výhoda našich silnic a dálnic je v tom, že je čerpací stanice „na každém kilometru“, jak zněl název jednoho bulharského seriálu. Panuje názor, že se u nás benzínových pump moc, já ho nesdílím. Pro mě jich může být ještě víc. Zichr je zichr.

Problémy také mívám s návštěvami kina nebo divadla. Zásadně si kupuji lístky na kraj řady, což mi umožňuje co nejrychleji odejít do míst, kde se zbavím svého neštěstí. Párkrát se mi to stalo, ale nikdy jsem se už na představení nevrátil, protože jsem se styděl. Stresovalo mě pomyšlení, že všem kolem mě muselo být jasné, kde jsem byl a co tam dělal.

Pomalu se ze mě stává samotář.

Přes týden také míň jím. Doháním to o víkendu, kdy se pořádně nadlábnu, protože mám záchod pár metrů od kuchyně. Pozoruhodné ale je, že v sobotu a v neděli mě jen málokdy tračník na mísu zažene. Možná je pravda, jak jsem někde četl, že má na jeho fungování vliv stres. Pak by to ovšem bylo něco jako Perpetuum mobile. Mám stres, protože nevím, jestli se v nejbližší době nepodělám do kalhot. Podělám se, protože mám stres.

Ani sebelepší systém a v hlavě nejpodrobnější mapa s vyznačenými záchody ale nezaručuje, že se mi problémy s prudkými návaly potřeby se teď hned okamžitě vyprázdnit vyhnou docela. Dráždivý tračník udržuje člověka v neustálém napětí a v jakémsi neklidu, který bych přirovnal k tvůrčímu vzrušení. Každá situace je jiná, každá vyžaduje při řešení maximální kreativní přístup. Jako například minulý týden.

Šel jsem z práce a najednou jsem věděl, že je zle. Že když s tím rychle něco neudělám, domů se bez poskrvny nedostanu. V hlavě jsem okamžitě zapátral, kde se

na mé virtuální mapě nacházím já a kde nejbližší záchod. Vyšel mi z toho přítel Jaromír, který bydlí o ulici dál. Moje zkušenosti mi napověděla, že k němu dojdu bez úhony. Zazvoním, on uvidí můj pohled, a budu zachráněn.

Jaromír nebyl doma.

Tračník si nastalou situaci vychutnával. Pracoval na plné obrátky. Situace byla náhle kritická. Stál jsem na chodbě v pátém poschodí paneláku a po čele a po zádech mi tekly čůrky potu. V zoufalství jsem zabouchal na protější dveře. Snad jim to nějak vysvětlím.

Po nekonečné dlouhé době, která trvala asi půl minuty, mi otevřela pět, šestiletá holčička.

„Kde máte záchod?“ vykřikl jsem hystericky.

Nic neřekla, jen ukázala rukou doprava. Odstrčil jsem ji a vletěl dovnitř. Už ve dveřích jsem měl kalhoty na půl žerdi. Vyšlo to.

Seděl jsem na míse a přemýšlel, jak to neznámým lidem vysvětlím. V duchu jsem si připravoval řeč o mém zdravotním problému. Vtom jsem zaslechl, jak se nějaký mužský hlas ptá: „Kdo to byl?“

„Nějaký pán,“ řekla holčička tenkým hláskem.

„Co chtěl?“

„Nevím.“

„A kde je?“

„Na záchodě...“

Jak jsem říkal. Můj problém se jmenuje dráždivý tračník.

(kal)

Horoucí srdce, ale nohy v bahně

Otto Hejnic

„Jsi sice externista na kulturu, ale přijede Havel! Toho by sis jako novinář neměl nechat ujít,“ řekl mu Luboš Příhoda, šéfredaktor Regionu.

„Vezmete mě s sebou? To budu rád,“ vydechl Olin ulehčeně.

Do pohraničního Frýdlantu měl přijet prezident Havel na poklepání základního kamene Europlatu. Celá redakce nervózně pobíhala. Prosířchalo se, že hlava státu se ještě staví v Liberci, ale šéf zjistil, že výjezd má zpoždění, a tak na místě byl redakční formán první. Vedle zaparkoval fotograf Bořek. Vystoupil z auta, zamířil

na panorama Frýdlantu, zmáčkl spoušť. Zaklel: „Zasekla se mi uzávěrka, musím se vrátit pro druhý foťák.“

„Tohle není možný!“ zakvílel šéfredaktor.

„Oline, máš ve foťáku nejlepší film. Když budeš fotit, přimáčkni si kompakť k hlavě. Nekejchej a nedejchej! Hlavně se ale musíš dostat co nejbliž! Jestli to nestihnu, budeš cvakat hlavní fotku na první stránku!“ volal Bořek, skočil do auta a páčil to přes Jizerky zpátky.

„Kam jste se to narvali? Musíte támhle dozadu, tady bude stát prezident a televize!“ hnal je pryč hlavní pořadatel. Kolona s vlaječkou stále nepřijížděla.

Olin byl z terénu nasydlý, před akcí si dal pro uklidnění dvě piva, a jak nevěděl, jestli ho vůbec vezmou s sebou, nestačil si odskočit. Přišlo nepřekonatelné nutkání. Nad zatačkou zastavovala další a další auta.

Všude kolem byla volná stráž, plná přicházejících potentátů a místních zvědavců. Zamířil proti proudu davu k vzdálenému křoví. Zaběhl za něj a začal močit, tu se ale blížila skupinka paní a dívek. Ještě stačil zalézt dovnitř mezi větve. Stihl to na poslední minutu. Bleskurychle si zapnul zip. Nechal ženské přejít, setřel si smrtelný pot z čela a pomalu lezl ven. Pak se ale podíval na nové světle šedivé kalhoty, na nevymluvitelném místě vlevo pod příklopem měl zřetelnou vlhkou skvrnu. Co teď?

Marně se snažil nakroutit tělo, aby flek cíp saka překryl. Na klopě pyšná cedulka s nápisem Press, na noze zahanbující diskvalifikující vlhká skvrna na kalhotách. Prezidentská kolona aut se blížila, s ní auta televize, rozhlasu a pražských deníků.

Havel vystupoval z auta za světelné kanonády fotoblesků. Čechofrancouz Hrubant s bílou šálou kolem krku teatrálně mával rukama, tváře listopadové revoluce se usmívaly. Na kraji Frýdlantu vznikne nová továrna s francouzskou účastí, po velkých slibech přichází čin, první vlašťovka zahraničního kapitálu, přitékajícího do země. Lid v pohraničí poprvé viděl na vlastní oči Václava Havla, prvního prezidenta vůbec, a tleskal. Havel stál na volné ploše, drobný, plaše usměvavý a ztělesňoval všechny možné naděje zítřka.

Skvrna pomalu zasychala. Amatéri už své filmy vycvakali a zůstávali v povzdálí. Na plac k základnímu kameni mohli jen profesionální fotografové a televizní štáby. Olin viděl, že i když má na klopě správnou placku, k dobrému záběru by se neprodrál.

Jediná šance byla hromada odhrnuté, ještě měkké zeminy. Nějaký bodyguard ho chtěl zadržet, ale ukázal mu cedulku Press. Nablýskané polobotky se zabořily do hlíny, ale měl z první ruky, jak prezident Václav Havel s čechofrancouzským podnikatelem Hrubantem klepou na základní kámen. Většina fotografií a TV kamer zůstala na vyštěrkované ploše.

Prezident se rozhlédl kolem. Olin měl pocit, že si ho všiml, jak má kotníky v mazlavém jílu, a usmál se na něj.

Poklepávání základního kamene proběhlo celkem rychle, mačkal spoušť jako o závod. Když zvedl hlavu, uviděl, jak ze svahu snímá akci teleobjektivem hlavní fotograf Bořek, který se stihl s novým foťákem včas vrátit.

Jednou cítil, jak se mu země pod nohama třásla, odpoledne 21. srpna 1968 v Praze, když kousek od něj projížděl tank s bílým pruhem. Párkrát se houpala, když prvně viděl, jak se neoznačené, dočasně umístěné sovětské tanky hnaly tankodromem za Stráží pod Ralskem, pár metrů od průzkumné vrtné soupravy. Když se dostal z hořejsku hromady, mazlavá jílovitá hlína s ním ujížděla. Zdálo se mu, jako by se pohnula celá země, ale poprvé měl pocit, že něco nového právě vzniká a on to nyní zachycuje.

Bavorák s prezidentskou standartou a za ním dlouhá kolona aut odjížděly na Nové Město pod Smrkem do textilky.

Ve formanu ho čekal jen nadávající šofér, ostatní se narvali do Bořkova auta. Dal mu pod nohy a pod zadek staré noviny, a zatímco Olin vyklepával bahno z bot a ponožek, jel k textilce. Bořek odhadl správně, kudy prezident půjde. Olin se postavil vedle něj, když Havel opouštěl halu, cvaklo poslední políčko.

„Fotil jsem Frýdlant telákem, ale pro sichr mi dej i tvůj film. Ještě v noci udělám fotky,“ řekl mu Bořek.

xxx

Na noční směnu místo na šestou dorazil Olin před desátou, ale nikdo ho nepostrádal. Ve vrtu kolem ochranné kolony pažnic tuhla cementová kaše.

„Kde ses zdržel?“ zeptal se pomocník.

„Byli jsme s našimi novinami ve Frýdlantu.“

„Za kulturou?“

„Otevírala se stavba nové fabriky. Byl u toho prezident Havel. Fotil jsem ho,“ pochlubil se Olin.

„Vážně? Asi z padesáti metrů, ne?“

„Asi ze šesti. Vylezl jsem na vyhrnutou haldu zeminy, tam se nikomu jinému nechtělo,“ řekl Olin s hranou skromností.

„Jsi magor. Vážně si myslíš, že tahle slavná návštěva bude k něčemu?“ namítnul skeptik Mirda.

„Ve frýdlantským výběžku, kde je akorát pár starejch textilek, bude stát nová fabrika pro pět set lidí, vybavená nejmodernějšíma mašinama z Francie.“

„Abys nejásal dopředu,“ zavrčel Mirda.

Olin stál do rána u pák. Průsekem mezi stromy viděl na kilometr vzdálenou bránu garnisonu ve Svěbořicích. Kolem jedné začaly odjíždět kamazy, ne v koloně jako obvykle, ale v nepravidelných intervalech. Kolem třetí projel dlouhatánský zaplachtovaný nákladák, jaký ještě nikdy neviděl.

„Jezdili Rusáci?“ zeptal se popáté mžourající Mirda.

„Jezdili, ale každý auto zvlášť,“ odpověděl Olin.

xxx

Doma se nasnídal a šel do redakce. Nevyspalý šéf přepisoval úvodník. Příběhl Bořek a ušklíbnul se: „Ty dneska nehákuješ, Oline?“

„Mám turnusový volno. Vzal jsi i moje fotky?“

„Strčil jsem přece tvůj film do kapsy, do bundy. Počkej, podívám se, jestli mi nepropadla kazeta dolů do podšívky.“

Olin jen naprázdno polykal. Mnoho povolaných, ale vyvolený je jen profesionální fotograf!

„Kazetu jsem nakonec našel a tvoje fotky taky udělal. Pár jich docela ujde,“ smál se Bořek.

Z dvaceti snímků, které nasnímal, jich povedených, ostrých a nápaditých bylo asi pět. Bořek měl pevnější ruku a v ní kvalitní zrcadlovku. První stránku zdobil jeho snímek, ale jedna Olinova momentka se na předeek novin taky vešla.

Všichni šli číst obsahy do tiskárny. Olin zjistil, že má ruce jako prase. Šéfredaktor pravil: „Tohle není žádná špína, to je poctivá tiskařská čerň. Dvacet let mi chyběla. Jak se ti poklepávání líbilo?“

„Byl to dost nervák.“

„Ale nakonec jsme to dohromady zvládli,“ řekl šéfredaktor hrdě. „Kultura je taky potřebná, ale noviny drží aktuální zprávy. Ty jsi byl přímo při tom, co důležitého se právě děje. Prezident z pěti metrů! Je to jako droga. Dneska mám stejný mravenčení v prstech, jako když jsme vydávali v srpnu 1968 zvláštní číslo Vpředu. Jenže tenkrát jsem byl strašně nasranej, kdežto teď cítím, že se to opravdu otočilo k lepšímu!“

Obrovská rotačka se rozeběhla. „Půjdem to někam zapít.“

Otřeli prsty zase černé od čerstvě vyjetých novin z rotačky a šli úspěch oslavit do Černého koně.

xxx

Začátek devadesátých let byla omamná a romantická doba. Pravda a láska sice ne zvítězila nad lží a nenávistí, ale bylo hezké a ušlechtilé nové myšlenky alespoň chvíli věřit. Mírda měl nakonec pravdu. První vlašťovka spolupráce byl jeden z prvních „tunelů“, do supermoderní budovy Europlastu sice byly navezeny francouzské mašiny, ale ze šrotu.

Prezidenta Havla tenkrát ve Frýdlantu vítali jako slunéčko jasné, všemoudré a všemocné, ale i kdyby zajistil nové mašiny, stejně by fabrika, podobně jako většina produktivnějších a výkonnějších českých textílek, nevydržela proti asijské konkurenci.

Olin zklamal sám sebe. Nestal se investigativním novinářem, který odhalí všechny nepravosti, protože nevěřil, že má patent na pravdu. Obával se nasadit psi hlavu někomu, ne stoprocentně vinnému, protože se občas ukázalo, že skutečnost je jiná, než se v určitém okamžiku zjišťování jednoznačně zdálo.

Nenaučil se ani fotografovat. Nikdy se nepřinutil, aby si sedl k vývojkám, a tak jeho jedinými zdařilými, opravdu prokreslenými černobílými snímky jsou ty z Frydlantu, které ve své černé komoře dotáhl profesionál Bořek.

Švihák Hrubant s bílou šálou byl tak francouzsky chic, že ho tenkrát ani nena-
padlo mu nevěřit. Svět chce být klamán.

Stromořadí tvé touhy

host Světliku
Petr G. Novotný

ODMYKÁNÍ

Procházím krajinou snů
až tam,
kde krvácí stromořadí Tvé touhy
a solitéry naděje trouchnivě nachoví
kde zadýchaný běžec
čas
setře si z čela sebeklam
a zrezivělé klíče smutku
polehounku vklouznou
do zámku zapomnění.

LISTOPAD

Prší.
Stromy jsou teď už bez listů
a kraj se stává kořistí splínů
a vran a jeřabin
tma bodá koně do slabin
sonáta mlh a mraků
čas větrů, stínů, duší
kdy jako drobné kamínky
růžencem let jdou vzpomínky
na ty, co byli.

Z komínů stoupá bílý dým
kříže jsou tiché
poslední list spad do bláta
vichřice jak divá tokáta
bičuje svět, co není.
Podzimní noci do klína
uléhá kraj a usíná
jak sladké zapomnění.

PŘED USNUTÍM

NOČNÍ OBLOHA

Jsem tajemná
přelud i mámení
neslyšná ozvěna
zvonu, co vyzvání
k modlitbě ticha.

Když z mraků stáhneš záclonu
zářím
poseta tisíce kousky Tebe.
Stříbrný tanečník mi skládá svou poklonu
v tom chladném objetí
co na duši zebe.

Pod polštář vzpomínek další ti vložím
a hodiny bijí půl.
Na touhu, na čekání?
Nocí nechám si číst z dlaní
naději, osud psaný do linek.

*Z autorovy sbírky Výprodej
v bazaru snů (1999) vybral
Milan Hrabal*

PETR G. NOVOTNÝ (* 27. 1. 1977 Varnsdorf – † 14. 11. 2018 Liberec) Učitel, skaut, básník, amatérský hudebník. Absolvoval střední lesnickou školu, v roce 2006 ukončil magisterské studium na Pedagogické fakultě TU Liberec. Poté byl učitelem češtiny a občanské výchovy na střední škole ve Varnsdorfu. Práci učitele měl rád, studentům poskytoval podle potřeby doučování. Od mládí měl zálibu v literatuře, historii, přírodě, později se přidal zájem o hudbu. Aktivně hrál na kytaru, vystupoval s místní dechovkou Lužanka (zde jako hráč na tubu), jako posluchač tihnul spíš k metalu, současně však byl členem fanklubu Jaromíra Nohavici. Od 15 let byl členem místního skautského oddílu. V časopise Skapo vydávaném varnsdorfskými skauty uveřejňoval své první články a básně pod skautskou přezdívkou Goliáš. Později přispíval do studentských časopisů, v letech 1995 a 1996 získal ocenění v literární soutěži

Trapsavec. V roce 1999 vydal vlastním nákladem sbírku básní *Výprodej v bazaru snů*. Nedlouho před smrtí se dočkal vytouženého prvorozeného syna.

*foto: z rodinného archivu
(mbra)*

Úplně jiný život

host Světliku
Agnieszka Lessmann

PIOTRKÓW, 1943

Tu a tam červená
svrašťelá ústa vlčího
máku pergameny u cesty
říkáš vidím
tě zase
za plotem

PRÁVA

Národ se usadí
rozmočená půda
vzdoruje hrozícímu drátu
Burgenlandsko
jitřní rosa na lučinách
vzdálené sny
o kozím mléku a městech
Dítě pokládá hlavu na
kámen: Evropu

CO JSEM NAZÝVALA DOMOVEM

Ticho a dopoledne
se mnou a slovy
později přijdou děti
přinesou s sebou rozhovory a chleba
úplně jiný život
v těch vzdálených polských končinách
Než jsem začala psát, bylo to
ještě v jazyce mé matky

*ve spolupráci s Ilonou
Martinovskou z němčiny
přebásnil Milan Hrabal*

AGNIESZKA LESSMANN (* 1964, Lodž, Polsko) vyrůstala v Polsku, Izraeli a Německu, žije nedaleko Kolína nad Rýnem. Vystudovala germanistiku, italianistiku, divadelní, filmovou a televizní vědu a působí na volné noze jako autorka a novinářka v oblasti kultury. Napsala osm rozhlasových her, mezi nimi *Cobains Asche* (Cobainův popel) a autobiografickou hru *Mörder* (Vrazi), kterou převzal polský rozhlas. Od roku 2015 vyučuje v kurzech pro integraci migrantů. Z této zkušenosti vznikla její nová rozhlasová hra i řada básní, které příští rok vyjdou v samostatné básnické sbírce. Je členkou německého PEN klubu.

foto: archiv A. Lessmann / pro Světlik připravil Milan Hrabal

VZLÉTNOUT

J o z e f K o v á č

Světlo. Prosvítající žaluzie. Tmavý a poloprázdný pokoj. Postel. To je první pohled muže převalujícího se na posteli. Vstane, obleče si nuznou šedou košili. Opláchne si svůj obličej ledovou vodou v rohu pokoje, nacházející se v kýblu. Vezme na sebe tmavý kabát, na jehož levé ruce je bíle vyšito: E764.

Vykročí na ulici. Kolem něj pochodují řady lidí oblečeny do téhož kabátu s bílými nápisy. Zařadí se do jedné z řad. Rozhlíží se. Každý z řady má na rukáve vyšité B a poté jakési číslo.

„Ty, tam!!!“ křičí na něj muž oděn v šedém kabátě, na levé ruce má nápis: BB24. „Co tady děláš?“

„Já...“ „Nic neříkej! Nevidíš, že toto je řada B? Ty patříš do řady E.“ „Pane, já...“ „Mlč! Jestli nevíš, kde je řada E, najdi vedoucího CC24!“

Zařadí se tedy do jiné řady a pokračoval dál. „Hej, ty!“ Křičí na něj muž oděn v šedém kabátě, na levé ruce se mu tkví nápis CC24. „Jak to, že nejsi ve své řadě?“ „Pane, já nevím, kde je řada E...“ „To je mi jedno!“ „Ale mě poslal...“ „Jestli nevíš, kde je řada E, zeptej se vedoucího DD24!“

Znovu se zařadí, když tu zas slyší: „Hej, ty!“ Opět je to muž v šedém kabátě, na levé ruce má vyšito DD24. „Co si tady pochoduješ?“ „Hledám Vás...“ „Jestli hledáš řadu E, zeptej se vedoucího BB24!“ „U toho jsem byl a...“ „Tak ty budeš odmlouvat? Půjdeš se mnou k hlavnímu vedoucímu!“

DD24 dovedl muže do tmavé poloprázdné místnosti s jedním oknem. Před mužem se tkvěl stůl, za nímž seděli všichni vedoucí – BB24, CC24 a DD24 se k nim posadil. Uprostřed toho všeho seděl ředitel v bílém saku, na levé ruce je černě vyšito BCD. „Tak ty hledáš řadu E?“ „Ano, já totiž...“ „Už jsme slyšeli dost!“ Ředitel křičel, že řada E neexistuje, že sem nepatří a bůhvíco ještě. Muž ho neposlouchal. Chtěl být volný jako pták. Pohled mu utkvěl na otevřeném okně. Rozběhl se, skočil...

Všichni vedoucí se nahrnuli k oknu. Dole ani na parapetu se nenacházelo žádné tělo, jen ve vzduchu poletovala krásná bílá holubice, která letěla dál, dál, dál...

JOZEF KOVÁČ, 14 let, rád čte zejména knihy Franze Kafky a Pavla Čecha, zajímá se o domorodé kultury, . Ve volném čase recituje, hraje divadlo, maluje a zkouší psát. Pravidelně se účastní Literárního klubu v Knihovně pro děti a mládež, který se schází jednou měsíčně v úterý: žáci ZŠ v 16.00 hodin, studenti SŠ a VŠ se schází v 17.00 hodin v malém sále ve 4. patře.

Jakub a jeho pán 2019

Divadelní text Milana Kundery podle osvícence Denise Diderota byl od začátku na české scéně uváděn jako text někoho jiného, nezakázaného, konkrétně Evalda Schorma. V Činoherním studiu v Ústí nad Labem ho v režii Ivana Rajmona nastudovali Jiří Bartoška a Karel Heřmánek. Vzniklo jedinečné, nezapomenutelné představení.

V Líberci, kde se opravuje velké Šalodovo divadlo, jsem viděl Jakuba a jeho pána 14. října v Malém divadle. Mladá generace chce znovu zopakovat střet staletí, střet Diderota a Kundery. To vystihuje scénograf Milan Popelka plným nákupním košíkem, který veze sluha Jakub, nad šikmou plochou, na níž se hraje, je zborcené pouliční osvětlení a na něm se větší obraz nahé dívky, pod ním je halda odpadků. Kostýmy

Zuzany Mazáčové – kožená Jakubova bunda a triko s vyobrazením Kundery nebo pánova nadčasová vesta, dlouhý kabát a okruží, připomínající osvěcenství, ukazují titulní dvojici, zarostlého Jakuba, Tomáš Impseil, a jeho dlouhého pána, Zdeněk Kupka, uprostřed historek. Stále se opakují první zážitky, např. otec nachmeleného Jakuba zbil a ten se okamžitě nechal naverbovat do armády ap.

Natvrdlý pán, fascinovaný dlouhými nohama a velkým dívčím zadkem, poslouchá řeči svého sluhy a během své cesty, po střetnutí s vnějším světem, začíná chápat jeho zákruty. Hostinská, Michaela Foitová, nese víno, vypráví jim starý příběh a nechce se nechat přerušit. Teprve hotový příběh má správnou patinu, aby mohl být vyprávěn.

věn ostatním, a teprve po jistém čase situace dostávají správné grády.

Starý otrapa, Jaromír Tlalka, s bílým chomáčem paruky, znamením šlechtictví, posílá svého syna Mladého otrapu, Petr Hanák, s čírem na hlavě, za po-fidérním štěstím. Matka Agáty, Ště-pánka Prýmková, má na kraji města veřejný dům, Agáta, Eliška Jansová, na vnější popud předstírá, že je církevní osoba, pány odmítá a tváří se cudně. Justina, Barbora Bezáková, vzdoruje. Rytíř Saint-Ouen, Jan Jedlinský, s bílou parukou, má bandáž jako hokejový brankář, je největším přítelem pána, přiznává svou vinu, ale rád ji napraví.

Dámy mají vylepšené účesy a barvitě kostýmy, jsou schopné povídat cokoli, co se jim bude hodit. Fascinující je ja-

zyk, „diplomatická“ řeč postav, říkajících opak míněného.

Svět se za 200 let nezměnil, důkazem je tato nadčasová férie. Jakub a jeho pán budou pokračovat ve své pouti, i když komunismus padl a doba je jiná. Režisér Petr Veselý vykresluje příběh po svém, hořce rozumný Jakub a věčně nadšený pán půjdou spolu a po nich další, tak jako se po čase střídají Hamletové u Shakespeara. Česko-francouzský světový autor Milan Kundera hru napsal jako svůj předčasný epitaf. Představení je výborné, skvěle zahrané, i když se od Rajmontovy inscenace liší. Nenechte si ho ujít.

V Šaldově divadle možná bude zla-cení trochu překážet.

Otto Hejnic

Severočeská sbírka v Turnově

Muzeum Českého ráje v Turnově uvádělo od 18. září do 24. listopadu 2019 Severočeskou sbírku Romana Karpaše. Soustředil v ní obrazy a objekty výtvarníků majících blízko k tomuto regionu, vytvořené po roce 1945. Výtvarník, sběratel, kurátor a nakladatel Karpaš graficky doprovázel Kalmanachy Kruhu autorů Liberecka a aktuálně má za sebou česko-německou čítanku Krajina našich slov s ukázkami tvorby českých a německých literátů z Euro-regionu Nisa. Jel jsem se v pátek 25. října na vystavené obrazy podívat.

Výstavu zahajují Milenci od Václava Pokorného, následuje Josef Kábrt, maluje nějakou slečnu, a Jaroslava Solovjevová, ale pak nastupuje Alex Beran, malba vypadá jako krajina shora, kde ale viděl na mapě tmavomodrou?

Po něm přichází Ladislav Karoušek s obrazem Březan. Bělostně bílá a hnědá, jako půda, která roztála. Namalováno v roce 1945, že by to byl abstraktní obraz? František Jiroudek maluje herce, těžko rozezat, kdo je chlap a kdo madam. Abstrakci Blanky Nepasické příliš nerozumím. Je mi to líto. Jaroslav Švihla je vždy věrný krajině, maluje Podzim v Novinách, jsou tam hory, stodoly a malé domky jako ve skutečnosti.

Vtipný malíř s uhranutými obrazy, v šedé svítí růžová květina, je Vladimír Komárek, měl na ateliéru napsáno: Jen krátká návštěva potěší. Další muž s osobitým viděním je Vratislav Karel Novák, předvedl nerezový cyklot, vůz s ojnícemi. Druhý objekt je dílem Jiřího Nováka, tři nerezové stylizované květy jsou Křídla pro Jarov. Třetí objekt je dílem Jiřího Dostála, na částečně vybroušený tmavý hadec jsou máznu ty barevné čáry, kdybych byl malířem, tohle bych nevymyslel. Dostál učil na místní sklářské škole, má obraz Krkonoše, obrysy hor, dole je pověšené prádlo a mezi tím prakticky nic.

Můj oblíbený Milan Janáček je malíř a byl také herec v Divadle F. X. Šaldy, chodil jsem na něj, když hrával stárnoucí hrdiny. Má zde dva obrazy, Žlutý dům, ještě je vidět nahoře nebe, ale z domu moc nezbylo, a pak něco do osmičky, ryze abstraktního. Pěkné věci.

Dva obrazy zde má Rostislav Zárybnický, Občané, pět hlav se dere do okna, a pak Útržky času, několik postav v rudohnědé barvě, opravdu hezké.

Další autor je již mrtvý, Jiří Nepasický, drobný člověk, který měl rád leťadla, namaloval samotné Křídlo, je to přísná technická kresba, avšak v roce 1989 namaloval Komtura, ze tmy vylézá strašlivá tvář. Pamatuji se na jednu jeho výstavu, kde měl podobné přízraky s nalepeným peřím.

Jiří Vančura byl scénograf, ke konci maloval prázdná divadelní jeviště, ale vedle toho má zajímavou abstrakci. Vladimíra Komňackého si pamatuji z roku 1990 z jeho kapely Kokonínská deprese, jeho žena hrála na saxofon. Obraz je vtipný, jmenuje se V ústavu, jdou dva a jeden má místo ucha velikou troubu.

Miroslav Čermák má Přistávací plochu, část je skleněná. Horst Bernhard se do Liberce přistěhoval z Německa, přesněji řečeno z Papuy. Také již zemřel. Má Zaříkadlo, z chaosu čar se

něco tyčí, to druhé jsou Strašidla Jizerských hor.

Grafika Jana Měříčku zastupuje objekt z roku 2001, na ručně dělaném papíře je cosi obtisknuto, jen černá a bílá, a je to, dle mého pohledu, opravdu krásné.

Ladislav Oliva vystavuje Okno, Hana Hančová zobrazuje Pány, Dalibor Smutný Květiny, Marie Blabolilová vidí Jizerky, Pavel Šulc je mladý krajinář, maluje Na hřebeni, obraz z roku 2018. Zdena Šafka kreslí intuitivně, na bílou plochu se snášejí světlé tvary, Eva Vlasáková, Libuše Pražáková namalovala malé dítě, s láskou, jako východisko z problémů. Opravdu dobrá je Michaela Maupicová, která zvolila abstraktní grafiku, kterou Karpaš použil jako obálku pro česko-německou čítanku.

Vladimír Věla zde má nejdelší obraz s názvem Schránka X, tvorbu Hany Fouskové, malířky a celostátně oceňované básnířky charakterizuje ostře barevný Ještěd, Tomáš Plesl v zářivé barevnosti maluje Yperit, důstojnická čapka, Turek s kávou, z roku 1914. Milan Machat má Poutníka, legračního pajduláka z nerezů. Jiří Pikous vytváří Myslivce na posedu, Josef Jíra zase Pstruhy, Jiří Rada zobrazuje Okno.

Roman Karpaš, ročník 1951, z nabízených chlapeckých pláten vybral takové, které zachovávají skutečnou postavu, krom Komňackého všichni „chodí“ normálně. Je vidět, že autoři ke své malbě nějak došli. Obrazy oscilují mezi krajinou a abstrakcí. Pokud jde o novou figuraci, většina obrazů je hozena do jiné barevnosti, ale proporce jsou zachovány.

Řadu výtvarníků jsem osobně znal nebo znám, v 90. letech jsem o jedno-

livých výstavách do Regionu a do tehdejšího Libereckého dne něco napsal, bohužel, bez jakéhokoliv teoretického zázemí, aniž bych problematice hlouběji rozuměl. Myslím, že to byl kdysi Roman Karpaš, který prohlásil, než takhle, ať raději nepíšu nic. Tak jsem ho více méně poslechl. Ušetřil jsem si spoustu nevděčné práce.

O výstavách nyní píší jejich kurátoři, kteří věci samotné rozumějí lépe, ale vždycky jsou pro, nebo četli jste v novinách, že by něco odsuzovali?

Výstava je docela kompaktní. Vzpomenul jsem na řadu známých, jejichž obrazy jsem viděl. Severočeská sbírka ukazuje, že v našem regionu žili a stále žijí význační tvůrci, některým rozumím, u jiných si nejsem jistý, kam že to směřují, někteří hovoří jinou řečí.

Čemu nerozumím vůbec, o tom mlčím. Výstava Severočeská sbírka v Turnově se mi velmi líbila, poprvé obrazy

například Komňackého a Zárybnického visely spolu, dohromady. Je zajímavá, pokud vám je přibližně stejně

let jako Romanu Karpašovi, nebo máte podobný vkus, určitě ji navštívte.

Otto Hejnic

Nové CD – Vzpomínka na Ha

Když jsem vloni pro Světlik psal článek (otištěn byl až letos v čísle 73) o vzpomínkovém CD na varnsdorfského muzikanta, recitátora a organizátora kulturních akcí Edu Věbra, nenapadlo mě, že za necelý rok bude obdobná příležitost. Zmíněné CD bylo

totiž vydáno jako součást veřejného vzpomínání na Věbra ve varnsdorfské Hosaně 21. dubna 2018. Na tento pořad parta hudebníků nacvičila několik Věbrových písniček, jež hrával v osmdesátých letech minulého století se svou tehdejší skupinou Ha. Písničky dostaly nové aranžmá a líbily se natolik, že spiritus agens celé akce František Černý přišel s myšlenkou nahrát jakési „best of“ z repertoáru Ha v novém aranžmá a hlavně studiově.

Pro tuto příležitost došlo ke znovuzrození skupiny pod pracovním názvem

Ha2, který se nakonec objevil i na CD. Z původní sestavy zůstali ti nejmladší – vokalisté Alena Smetanová (tehdy Naháčková) a Vladimír Jelen. K nim se přidali Alenin manžel Petr (zpěv, kytary, klarinet) a Edovy muzikální děti Jana (zpěv, akordeon, flétna) a Lukáš (kontrabas, kytary, ukulele). Na nahrávkách se tu a tam podílelo také několik hostujících hudebníků, např. Jiří „Precek“ Slavík (foukací harmonika) nebo Martin Gorčík (bicí, perkuse). K devíti vybraným písním z původního repertoáru skupiny Ha (převážně Věbrových kompozic) přibýly tři nové, zkomponované talentovaným Petrem Smetanou. Autorem všech textů písní (s výjimkou jediného z pera Zdeny Bratršovské) je varnsdorfský básník Milan Hrabal. Lze tedy říci, že spíš než o vzpomínání jde o oživení a pokračování. Doufáme, že Ha2 se ještě někdy sejde.

Nesporným přínosem k bohatšímu zvuku hlavně starších písní je podíl nových členů skupiny – Jany Věbrové a Petra Smetany.

Finální zvuk nahrávky v jabloneckém analogovém studiu MSN Recording je poněkud poznamenán výraznou country minulostí studia, což je dle mého soudu škoda. Nová aranžmá směřovala spíš k folkovému cítění muzikantů.

Fr. M. Liecht

Pohádkový Divotvorný hrnec od Šaldů

Po 9. listopadu 1938, kdy byla Osvo-
bozenému divadla odebrána divadel-
ní koncese, odjíždějí Jiří Voskovec
a Jan Werich do USA, kde se sezná-
mují s muzikálem Finian's Rainbow,
irským pohádkovým příběhem, k ně-
muž hudbu stvořil Burton Lane, lib-
reto Edgar Yip Harburg a texty Fred
Saidy. Voskovec a Werich muzikál vý-
razně předělávají, v jejich příběhu do
USA jede Josef Maršálek a potkává se
s českým vodníkem Čochtanem, kte-
rého si zahrál Jan Werich, první pre-
miéru 6. března 1948 v Divadle ABC
režisoval Jiří Voskovec.

Nastudování v libereckém Šaldo-
vě divadle se ujal Oldřich Kříž, drží
se základního nastavení, jde o pohádk-
ku, proto se studna pohybuje po jevišti.
Zaplnil údolí bílými i černými, účinku-
jí sbor i balet DFXŠ. Zvýraznil dobro
i zlo: obyvatelům chudého údolí chce
vzít jejich zásoby zlata parta, ve které
je Senátor Randall – Martin Polách,
drobný Buzz Collins – Pavel Hejl, Še-
rif – tvrdý a neústupný Oldřich Kříž

s pistolí a Zástupce šerifa – Jakub Ma-
karovič s napřaženou puškou. Senátor
Randall potom, co působením kouzel
zčerná, zaujme mnohem příznivější
postoj k menšinám. Muzikál je zasazen
do poloviny minulého století, kdy pře-
žívala segregace.

Proti nim stojí náplava, příchozí
dlouhatánský naivní, ale houževnatý
Josef Maršálek – Vladimír Kratina se
domnívá, že celé USA jsou bohaté. Jeho
dceru Káču představuje Marie Křížová,
půvabná, vroucí, ale zpočátku nejistá,
rozsvítla se až v závěru. Její milý Woo-
dy Rychtarik – Jan Kříž, vysoký, urostlý,
kvalitně zpívající, s osobním šarmem,
je ideálním představitelem pro muzi-
kál tohoto typu. Pohádkovou postavou
je zaskakující Marika Mikanová, kte-
rá nemluví, ale tančí. Černý je Sluha
Herold – Jiří Bartoloměj Sturz, černá
je Bellinda – Blanka Černá, Družstev-
níci – Radek Beran a Hynek Grania,
Geologové – Jiří Sehoř a Jaroslav Rai-
ner. Do všeobecného pohybu přispíva-
jí tanečníci a tanečnice a členky sboru
DFXŠ. Důležité jsou děti, čtyři holčič-
ky s klukem, kteří mluví s Čochtanem.

Čochtan v zeleném kabátku – hraje
ho Petr Jeništa, má nejtěžší úlohu, pro-
tože tuto roli báječně pro rozhlas na-
mluvil Jan Werich, starší generace si ji
pamatuje.

Myslím, že Petr Jeništa hrál jako
o život a vytvořil mladého Čochtana,
který Wericha nekopíruje, ale v mno-
hém se mu přibližuje.

Inscenace je nastudována v broad-
wayské instrumentaci, k živému orches-

tru přibyla kytara a klávesy, nastudoval ji Dalibor Tuž, dirigoval Josef Kurfírt, písně z muzikálu patří mezi evergreeny.

Jan Kříž navrhl scénu, k pohyblivé studní přibyla horní balustráda, Roman Šulc navrhl kostýmy inspirované polovinou minulého století, pouze zelený Čochtan s výrazným cylindrem je oblečen jinak. Sbormistryně Anna Novotná Pešková a choreografka Petra Parvoničová roztančily balet, sbor i děti.

Pohádkový příběh dostal novou tvář, tradičně se povedlo spojit hosty, mrštného Petra Jeništu, hlavního hrdinu Jana Kříže, jeho uměleckou a životní partnerku Marii Křížovou a dlouhého Vladimíra Kratinu s místními, zvláště Martin Polách byl výtečný, sopranistka Blanka Černá, Jiří Bartoloměj Sturz a další si vyzkoušeli i činoherní role, oproti původnímu nastudování přibyla jemná ironie, dokonalost vystřídalo mladistvé nadšení.

Inscenace se přes drobné nedostatky povedla. Sledoval jsem 26. listopadu představení na scéně libereckého Divadla F. X. Šaldy po delší přestávce a měl jsem nutkání některé pozapomenuté písně z inscenace si pobrukovat.

Otto Hejnic

Kostky jsou vrženy aneb Don Juan a hlavně pocta Jaroslavu Ježkovi

Ve čtvrtek 28. 11. 2019 v Naivním divadle v Liberci vystoupilo Studio Ypsilon s představením Kostky jsou vrženy aneb Don Juan a hlavně pocta Jaroslavu Ježkovi. Libereckou éru Ypsilonky jsem absolvoval téměř celou, pamatoval jsem si hlavně Michelangela, viděl jsem jejich televizi, například Večery na přidanou, ale neznal jsem jejich poslední tvorbu. Absolvoval jsem rozstřel přes internet a v druhém kole jsem získal jediný lístek.

V klasickém plakátu, který nahrazuje program, jsem si přečetl, že představení je revue, kde scénický tvar je složený z dialogických, hudebních a tanečních částí, s jednoduchým dějem, jsou zde připomenuty různé známé i neznámé písně Jaroslava Ježka, zpívané desetičlenným sborem, občas jsou dvě uvedené dohromady. V prvním plánu je citována kniha zabývající se Donem Juanem hezky po kapitolách, jde o hru Voskovce a Wericha Don Juan and company.

V představení se sešla barvitá společnost. Režii má Jan Schmid, na první pohled jsou zřejmé jeho úpravy známých písní. Výpravu má Ondřej Zicha, za muzikanty a účinkujícími je vytvořen portrét, hlava, nahoře červené kulaté brýle a na místě úst je podpis Jaroslav Ježek, za praktikáblem je vchod do scény, za ní pouze řídká vertikální prkna. Zezadu se promítají dobové fotografie, poslední je s Jaroslavem Ježkem.

Pod hudebním nastudováním jsou tři autoři, Miroslav Kořínek, Dominik Renč a Jan Bradáč. Choreografem je Jan Onder, známý se Stardance, krom krátkých okamžiků, kdy se scéna zklidní, má na starosti obvykle osm až deset zpěvaček a zpěváků, různě se vlnících, provádějících taneční figury a k tomu zpívajících, sám hraje Dona Juana v kruhu dam nebo oblouzeného alkoholem. Dívčí sbory ovládají prvorepublikový výraz, zpívají co nejvýše, kníkávě, leč krásně, jak lze slyšet ze šelakových desek, vyniká v tom Jaroslava Kretschmerová, která hraje také Pamětníci, Vědmu a další role, Lenka Loubalová zpívá také Babičku Mary. Průvodce a Leporela předvádí Petr Vršek. Šedovlasý koncertní mistr Tomáš Víšek opravdu na piano hraje, střídá ho mladík v kulatých brýlích, Jaroslava Ježka ztvárňuje Dominik Renč. Isabel, dceru Guvernéra, hraje Kamila Kikinčuková, Guvernéra Jan Večeřa. Salátová literatura o Donu Juanovi se střídá se Silvestrem 1933, jeden text složil Ježkovi Vítězslav Nezval. Kostky jsou vrženy napsali V+W, prý to byla špatná hra, ze které se půlka ztratila. Ondřej Zicha hrál Fernandeze, Kryštof Men-de Admirála, Martin Bohadlo a Jan

Bradáč hrají Dobrodruhy, Jiřina Vacíková hrála Holku, Lumíra Přichystalová Anděla a Nový rok, Petr Hasman a Jan Noha Žaláříka a Poustevníka. Sledoval jsem písně, zabalené v nejrůznějších úpravách. Divil jsem se Komturovi od Mozarta. Nedivil se krátkým

koncertním skladbám Jaroslava Ježka, jejichž jména jsem zapomněl. Piano, basa, trubka, tři smyčcové nástroje a bicí hudbu doprovázely.

Premiéra byla 15. prosince 2017. Dramaturgem byl Jaroslav Etlík. Publikum v Liberci bylo převážně dámské, místy nadšeně tleskalo. Chvilí po přestávce se jeden z herců zeptal diváků, který způsob prezentace opery se jim líbí, nechal setmělé jeviště hlasovat, a to tak, že se dotázaní pravou rukou podrželi nebo nepodrželi na zátylku. Podržel jsem se v 15. řadě taky, byla nás většina.

Poprvé jsem slyšel profesionálně odvedený Bugatti Step. Nejvýraznější písničkou, kterou jsem neznal, byla Cleopatra. Zazněly skladby Ezop a brabenec, Stonožka, Když jsem kytici vázala a jiné, večer zakončila skladba Život je jen náhoda.

Otto Hejnic

Krajina našich slov 2019 – Landschaft unserer worte 2019

V pátek 13. září se v Liberci v Krajské vědecké knihovně konal křest dvoujazyčné čítanky, *Krajina našich slov 2019*, *Landschaft unserer worte 2019*. Kniha má tvrdou vazbu, 110 stránek černobílého textu s kresbami a 12 stran barevných reprodukcí. Na stránkách publikace se sešli literáti z německé a české části Euregionu Neisse, Nisa, Nysa, doprovázejí je čeští výtvarníci. Navazuje na knihu *Naše krajina slov* z roku 2007, kde se ozvali čeští spisovatelé v originále a v německých překladech. Předseda KAL, Luboš Příhoda, a Jan Šebelka, editoři první knížky, chtěli oslovit také německé autory. Vydání knihy, kterého se ujal Euregion Nisa, se bohužel Luboš Příhoda nedožil.

Večer zahájil smíšený sbor Aurea Rosa z liberecké univerzity 3. věku.

Ředitelka Krajské vědecké knihovny v Liberci, Blanka Konvalinková, přivítala německé spoluautory, primátora Jaroslava Zámečníka, který byl činitelem Euregionu Nisa, překladatele Mgr. Kateřinu Krause a Ing. Franka Martina Krause, Jana Kühmeiera, Hanu Dvořákovou, dceru zemřelého Luboše Příhody, výtvarníka Romana Karpaše, autora grafické úpravy a obálky knihy, Karolu Becker, ředitelku knihovny v Žitavě, a Radku Ženíškovou, která měla v Euregionu Nisa všechny práce na starosti. Překládal Jan Hanzl, za nepřítomného Jana Šebelku mluvil Marek Sekyra.

Jako první četla německy svoji povídku Ulrike Quast, překlad si najde v knížce, ujistil Marek. Následovala minuta ticha za Luboše Příhodu.

Slavnostní česko-německý křest nové knihy zahájil Jaroslav Zámečník, vyzvání „kmotři“ moudře pohovořili a zapili knihu šampaňským.

Poté četli ze svých příspěvků dva básníci, Martin Trdla a Julius Benko, spolu s Karolou Becker, která básničky přečetla v němčině, a odpovídali na otázky Marka Sekyry.

Oficiální část večera ukončil opět sbor a následovala volná debata přítomných.

Byl pátek 13. září, léto pomalu odcházelo. Róža Domašcyna nedorazila, Irena Eliášová a Pavel Novotný ano, Milan Exner musel jet do Borovice, Otto Hejnic přijel na otočku, Milan Hrabal je v Chorvatsku, Štěpán Kučera nedorazil, přítomni nebyli ani další autoři, Miroslav Nevrlý, Vlastimil Vondruška, překladatelka Petra Laurin, Peter Gerisch, Lisa Maria Kurzmann, Chris-

tine Raby, Udo Tiffert, přijely Siglinde Trumpf a Monika Hahnspach. Hlavní editor Jan Šebelka je ve Švýcarsku.

A co výtvarníci? 18. září 2019 začíná v Muzeu Českého ráje v Turnově výstava Severočeská grafika, kterou dal dohromady Karpaš. Z autorů uvedených v Krajině našich slov se představí Milan Janáček, Josef Kábrt, Ladislav Karoušek, Roman Karpaš, Jaroslav Klápště, Vladimír Komárek, Eva Kubínová, Michal Machat, Michaela Maupicová, Jan Měříčka, Jiří Pikous, Tomáš Plesl, Jaroslava Solovjevová, Pavel Šulc, Jaroslav Švihla, Vladimír Věla, Eva Vlasáková a Rostislav Zárybnický.

Knížku, stejně tak jako doprovodné malíře, spojuje region, kde působí, a rozděluje je metoda, kterou tvořili či ještě tvoří, to samé platí pro básníky a spisovatele. Zaplněná knihovna se v pátek stala místem, kde se po prázdninách všichni sešli, radost ze setkání přehlušila smutek po těch, kteří nás opustili. Rád jsem hovořil například s básníkem Janem Kühmeierem, který se naro-

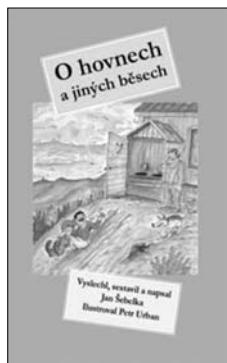
dil u Jablonce, po odsunu žije ve Vídni a za totality i v časech svobody hovoří plynne německy, stejně jako jeho přítel Příhoda. Samozřejmě dvojazyčnost

střední generaci chybí, až zdejší mladí autoři tento nedostatek eliminují. Byl to večer, který se nebude opakovat.

Otto Hejnic

J. Šebelka: O hovnech a jiných běsech

Knihu O hovnech a jiných běsech vylechl, sestavil a napsal Jan Šebelka, obálku navrhl a 12 barevnými kresbami ilustroval Petr Urban. Kniha má 168 stránek a 44 krátkých textů. Příhody vyprávěli Jiří Miškovský, Jan Šebelka, Luděk Vele, Jan Vojtek a další, kteří

chtěli zůstat v anonymitě. Některé příhody jsou zvláště povedené, doporučuji však číst je o samotě, bez životní družky. Připojuji vyjádření autora.

Kniha O Hovnech a jiných běsech je sbírkou veselých až tragikomických historek, do nichž nás občas přivedou naše vnitřnosti. Přináší kratochvilné čtení o situacích, které bychom podruhé zažít nechtěli.

V knize najdete čtenář soubor povídek, vyprávění, krátkých příběhů, anekdot,

internetových diskuzí, které mají, jak název předjímá, jedno nepříliš vonné téma. Mnoho podobných historek koluje mezi lidem hospodským bezpočet, ne všechny se však dají z ústního podání převést do psané podoby. To uměli jen geniální spisovatelé, jakými byli Bohumil Hrabal nebo Jaroslav Hašek, z jehož díla se některé texty v knize také objevují. Almanach O hovnech a jiných běsech, který ilustroval Petr Urban, nechce těmto velikánům konkurovat ani se netváří jako vysoká literatura. Snaží se jen poctivě odvyprávět veselé historky tak, aby neurážely jemnocit „paní lékárníkové“ a snad čtenáře i trochu pobavily. Zároveň se jeho autoři omlouvají Gabrielu Garcíovi Márquezovi, že si drze vypůjčili a parafrázovali název jeho knihy O lásce a jiných běsech.

Autor o knize: „*K jejímu vydání mě svým způsobem přiměla nenáviditelná, nevtipná a rozdělovací atmosféra v celé naší společnosti. Politika dělí rodiny, kamarády, štamgasty v hospodách. Proto jsem se pokusil historkami o tom, jak se kdo kdy posral (podělal, pokakal, znečistil), toto pnutí poněkud zmírnit. Někomu se může sice zdát, že bavit se o exkrementech a politice je vlastně totéž, ale u toho prvního je alespoň sranda.*“

Otto Hejnic

Ples v knihovně

• večerem provází:
MARTINA ČERNÁ

• program:

TANEČNÍ VYSTOUPENÍ

Baletní školy při Divadle
F. X. Šaldy Liberec pod
vedením Nikoly Šlajchové

Vystoupení dvojice
SLACKSHOW Liberec

• k poslechu a tanci zahraje:
hudební skupina
DOMESTIC z Tanvaldu
ve 4. patře
DISKOTÉKA

20

let od otevření
2000–2020

vstupné
250 Kč

18. 1. 2020
20.00 – 2.00 h

Krajská vědecká
knihovna v Liberci

V průběhu večera se uskuteční
slosování vstupenek o ceny.
Vstupenky je možné zakoupit
v knihovně na Informační službě
(482 412 133, library@kvkli.cz)

Těšit se můžete na
lahodné víno z Moravy,
které představí **Vinný**
sklípek u Staňků formou
neřízené degustace.

Kulinářské speciality a výbornou kávu nabídne **Knihovní kavárna**

Krajská vědecká knihovna v Liberci (KVK)

e-mail: library@kvkli.cz

www.kvkli.cz

Kruh autorů Liberecka (KAL)

e-mail: sekysra@kvkli.cz

http://www.kruhautoruliberecka.cz/

ISSN 1214 - 2751

Bibliothek Liberec
Knihovna Liberec
Library Liberec

Vedle vrcholků krkonošských a jizerských objevila se v Čechách
Mnozí odvážlivci, když se octli na počátku velikolepého měsíce června
V zámku bylo práce a běhu o překot. *Blázniviny se rozsévají*
Pamatuji to jako dnes, ač od té doby uplynula třetina století.
Sem, knihomilče, knihu zvláštní ždáš-li mítí!
Who's there? Stanu se menším a ještě menším, až budu nejmenším na celém světě. Nothing to do.
Die Welt ist alles, was in der Hand ist.
A me, mamó, adarig džav, so me tuke adaj mukha!